

Když si Bůh hraje

„Budeme si hrát?“ zeptal se mě Bůh.

„A máš něco na hraní?“ Dost divná otázka, uvědomil jsem si. Bůh je přece všemohoucí, může mít všechno, nač si vzpomene. Ale překvapil mě.

„Nemám zrovna nic po ruce, ale ty máš!“

Měl jsem po pokoji rozložené různé kostky a špalíky, ze kterých se dá dělat spousta věcí. Stavěl

jsem nějaké město a zdálo se, že se to Bohu zalíbilo.

„Krásné město, plné domů, lidí, pěkný kostel i tržiště,“ pochválil mně a já jsem byl na sebe dost hrdý.

„Ale zdá se mi, jako by ti něco chybělo...“

Projel jsem pohledem celý prostor, ale nic mě nenapadlo. Zdálo se, že všechno bylo na svém místě.

„A co máš tady - jako by na okraji?“ ukázal Bůh na kus nedodělaných hradeb.

„Hradby - byly poničeny při poslední bitvě s nepřáteli.“

„Neměl bys nechávat tak krásné město bez hradeb,“ řekl Bůh.

„Když – já už mám jen pár kostek a na celé hradby to rozhodně nebude stačit.“

„Myslíš?“ zatvářil se tajemně Bůh. „Víš co, pojď si zahrát na půjčovnu kostek...“

Pomyslel jsem si, že pak bych už ale neměl vůbec žádné. A co, napadlo mě, když mu nedám všechny. „Půjčím ti jednu – vrátíš?“ A hodil jsem mu kostku.

„Neboj, vrátím,“ a v ruce mi přistály dvě.

„Ale použij je na stavbu hradeb,“ vymínil si.

Páni, to je něco. Zkusil jsem tedy vzít dvě kostky a půjčil jsem je Bohu a vrátil mi pět a za dalších pět dvacet až jsem nakonec mohl postavit celé hradby. A zbylo i na věže a praporece.

S každou takovou kostkou, jakkoli velkou, je to podobné jako s našimi modlitbami. Žádná, i ta nejkratší, není nikdy zbytečná. Tak mi to tenkrát řekl Bůh. A já mu uvěřil.

Každou modlitbu Bůh proměňuje v “kostičku”, ze které staví hradby proti zlu, proti Božímu nepříteli, který chce vniknout do města našeho života.

Je však na nás, jak velké ty hradby budou, kolik mu dáme materiálu. Kde ho vydolovat, nalámat, to přece víme sami dobře.

A nezapomeňme: Bůh s námi do této hry opravdu počítá.